

Inleiding

Zoals u in de vorige nieuwsbrief al heeft kunnen lezen bestaat Stichting W.I.M. inmiddels 10 jaar. Deze nieuwsbrief begint met een terugblik naar het begin van Stichting door de heer Adri Verweij, een van de initiatiefnemers van de oprichting van Stichting. Verder is er het verslag van vrijwilligster Rina Crabbendam, die vorige zomer een werkbezoek gebracht heeft aan het Centre d'Écoute in Bamako.

Daarnaast besteden wij ook aandacht aan:

- Koninginnedag 2009
- Een vooraankondiging van een tevredenheids enquête

Stichting W.I.M. 10 jaar

Bij velen van ons zal het jubileum van de Stichting W.I.M. andere reacties oproepen dan doorgaans bij feestelijke gelegenheden. "Is het al weer zolang geleden dat Wim gestorven is?"

Ik was in die tijd in de buurt; trok veel op met Bert en Joke, de schoonouders van Wim. Samen volgden we hem in zijn laatste weken, dagen. Na zijn dood praatten wij ook over zijn uitvaart die aanstaande was; een onvergetelijke gebeurtenis in het (voor ons) verre Zuid-Holland. Ik herinner me de gesprekken. Zoals zo vaak in vergelijkbare omstandigheden vertel je elkaar de verhalen van zijn leven. Een ritueel bijna: levensverhalen terughalen, om het leven vast te houden? We zeiden tegen elkaar hoe kostbaar het leven van Wim was en hoe onverteerbaar het is te moeten zien dat het zo vroeg eindigde. En wat we daarvan zouden laten doorklinken bij zijn uitvaart. Wat zou het bijzonder zijn als zijn leven nog kon voortbestaan; als zijn werk doorgang kon vinden in ons die achterblijven.

Met Karin hebben we toen overlegd dat we graag wilden zoeken naar die onmogelijke continuïteit.

De rouwkamer was in die dagen vol bloemen; veel zonnebloemen ook. Ons oorspronkelijke plan haakte daarbij aan: elke zonnebloem zoekt het licht; keert zich af van het duister waar we ons midden in bevonden. Elke zonnebloem is tegelijk een enorme belofte: een enorme hoeveelheid nieuw leven, dat uitgezaaid kan worden door hen die erover mogen beschikken. Daarom besloten we - bij de oproep om het werk van Wim in Mali voort te zetten in de Stichting W.I.M. (Weeskinderen In Mali) - aan alle aanwezigen een zakje zonnepitten mee te geven. Symbool van ons voornemen het werk van Wim in Mali naar beste vermogen toekomst te geven. Een voornemen met al 10 jaar geschiedenis. Zo lang al weer?

Adri Verweij

Rina Crabbendam

Het is nu al meer dan een jaar geleden dat ik midden in mijn voorbereidingen zat voor mijn reis naar Mali: het Centre d'Écoute in Bamako. Naast de gebruikelijke prikken, malariapillen en ander voorzorgsmaatregelen bete-

kende dat voor mij ook het omhooghalen van mijn middelbare school Frans door middel van privé-lessen.

Hoe begon het? Toen ik Karin vroeg of het mogelijk was om iets meer te betekenen dan alleen door middel van geld te doneren, bracht zij mij in contact met Sidy Diarra, coördinator van het Centre d'Écoute in Bamako, die mij meteen hartelijk welkom heette om naar Mali te komen. Als verpleegkundige en docent hoopte ik mijn handen uit de mouwen te kunnen steken. En dus vertrok ik op 16 juli naar de wijk Sikorono in Bamako, waar het weeshuis in de heuvels ligt. Toch wel spannend!

Midden in de nacht kwam ik aan en werd buiten het vliegveld besprongen door vele jongeren die allemaal een taxi aanboden en waar ik, vermoeid na 16 uur reizen, speurend rondkeek of ik het busje zag staan van het hotel, zoals toegezegd. Niet dus. Om 03:00 uur lag ik in mijn bed na veel teveel betaald te hebben voor mijn taxi!

De volgende middag arriveerde ik in het Centre waar Sidy mij stond op te wachten en mij wegwijs maakte: een eigen kamer met bed en een toilet (nu ja, buitenhok met gat in de grond, tevens ook mijn plek voor de Afrikaans douche), maar wel schoon. Vervolgens maakte ik kennis met de bewaker, zijn vrouw en 2 kinderen, een streng islamitisch, vriendelijk gezin. Hij spreekt goed Frans, helaas spreekt zijn vrouw alleen Bambara. Echter, met handen en voeten heeft zij mij veel dingen uitgelegd, onder andere hoe ik met de verschillende soorten regen-, put-, en gekocht waterleiding-water moest omgaan.

Ik kreeg een rondleiding op het terrein waar ook een schooltje staat, het huisje van de bewaker en een half open ruimte, waar allerlei activiteiten gebeuren (maar daarover later) en een speeltuintje met twee schommels en een glijbaan. Dit was het "weeshuis" voor de kinderen van 0 tot ongeveer 12 jaar. Verwonderd vroeg ik waar de kinderen dan slapen, trouwens waar waren zij nu? Sidy legde mij uit dat als een kind als wees achterblijft, wat al gauw kan met een levensverwachting die rond de 40 ligt, er gekeken wordt of het opgenomen kan worden door familie of door andere gezinnen die zich daarvoor in de buurt beschikbaar hebben gesteld.

Het Centre stelt zich alleen verantwoordelijk voor de educatie en de gezondheid. De dag waarop ik arriveerde was een zondag en waren de kinderen dus thuis. Later werd ik meegenomen naar beneden. Onderaan de heuvels was een tweede weeshuis, waar ik meteen in een vergadering terecht kwam, waarin één van hun projecten werd voorbereid ter bevordering van de integratie van immigranten en vluchtelingen uit buurlanden zoals Burkina Fasso en Ivoorkust. Dit was de dus de opvang voor voornamelijk de pubers. Het was goed om te zien hoe serieus deze jonge mensen hiermee bezig waren. Ze waren welbespraakt en hadden hele schema's voor zich liggen.

Ik heb voornamelijk bij de jonge kinderen "gewerkt". In de morgen zorgde ik ervoor dat de open ruimte klaar stond als zij om 8:30 uur binnen kwamen rennen. Zij stortten zich dan op de speeltuin. Ik heb vele angsten gehad als zij met zijn achten op een schommel zaten, soms nog een meisje met een baby op haar rug. Ook de glijbaan werd tegelijk als klimrek, glijbaan en rekstok gebruikt. Opvallend was de energie, vrolijkheid en levendigheid van deze kinderen. Jammer dat ik niet met hen mondeling kon communiceren, daar zij alleen Bambara nog spraken met een enkel woordje Frans.

Dus mijn vermaningen kwamen niet altijd even overtuigend over! Daarentegen als de meester rond negenen arriveerde was de orde in mum van tijd hersteld, met of zonder rietje.

In Mali was het eveneens vakantie tijd en op het terrein waren meer kinderen dan alleen de weeskinderen aanwezig. We hielden hen bezig met sport en spelletjes, die meestal waren voorbereid door jongeren van het centrum onderaan de heuvel. De springtouwen, voetballen, kleurplaten en kleurpotloden die ik had meegenomen, kwamen dan goed van pas. Ook video kijken was een geliefde bezigheid. Andere projecten van de jongelui beneden waren het omgaan met hygiëne of voeding en zij gaven daarover op een speelse manier voorlichting bij de jonkies.

Vier keer per week komt de verpleegkundige en met haar maakten we de melk of pap klaar in bekertjes. Voor de meeste van de kinderen was dit hun ontbijt, dat ze veelal ook nog deelden met hun broertje of zusje. Zeker nu er eigenlijk teveel kinderen waren. Ga ze dan maar eens weigeren! In de schooltijd gaat de verpleegkundige ook de wijk in om bij de mensen over kinderen en hun gezondheid te praten. Eens in het half jaar komt er een arts om samen met haar de kinderen te controleren op gezondheid, lengte en gewicht.

Het Centre heeft internationale contacten. Uiteraard met Frankrijk, maar tijdens mijn aanwezigheid waren er ook twee Duitse stagiaires, die onder meer een groot voetbaltoernooi hebben georganiseerd, en een Franse stagiaire, die vanuit een welzijn opleiding was uitgezonden. Deze stagiaires weten de leiding van het centrum en de jongeren te inspireren tot het nemen van nieuwe initiatieven. Daarnaast komen er uit vele landen donaties binnen, die essentieel zijn om de continuïteit van het centrum te kunnen garanderen.

Met heel veel voldoening en plezier heb ik bij hen mogen wonen, leven en werken. Het heeft mij weer even met de neus op de feiten gedrukt. Mali is een van de armste landen in Afrika en dat maakt de pubers uit het centrum wel moedeloos. Hun kansen op een betere toekomst zijn nog zo klein en sommige beroepen nog zo uitzichtloos: hoe word je ICT-er zonder een computer in de buurt? Daarentegen geeft het mij wel hoop te zien dat zij zo enthousiast bezig zijn met alle projecten die het Centre onderneemt en dat de leiding dat op haar beurt weet aan te moedigen.

Mijn devies is dan ook: Blijf Doneren!!!!
Rina Crabbendam

Loterij van Lotje op Koninginnedag

Afgelopen Koninginnedag heeft Stichting W.I.M. weer een ludieke actie bedacht om geld in te zamelen voor de weeskinderen in Mali.

We hebben in Utrecht op de vrijmarkt gestaan met "antiek en curiosa", waar we een aardig centje aan hebben verdiend.

Daarnaast was er de mogelijkheid voor het publiek om mee te doen aan de Loterij van Lotje. De 2 stewardessen (Lotje 1 en Lotje 2) van AeroLot verkochten de lootjes en er konden leuke prijzen en prijsjes gewonnen worden. Natuurlijk was deze loterij (net als alle loterijen) winstgevend, en samen met de opbrengsten van de verkoop van spullen hebben we 480 euro opgehaald! Al het geld gaat direct naar de weeskinderen in het Centre d'Écoute in Bamako, Mali.

Ondanks dat Koninginnedag 2009 een bittere nasmaak zal houden door de gebeurtenissen in Apeldoorn, is er door de gulle bezoekers van de vrijmarkt in Utrecht gezorgd voor een mooie opbrengst.

Vooraankondiging van een tevredenheids enquête

De nieuwsbrief wordt u twee keer per jaar toegestuurd. Wij hopen iedere keer dat u hiermee voldoende informatie ontvangt over de Stichting W.I.M.. Wij weten echter niet zeker of de nieuwsbrief aansluit bij uw verwachtingen. Daarom zullen wij een tevredenheids enquête gaan houden om de nieuwsbrief nog beter op uw wensen te kunnen laten aansluiten. De enquête wordt nu voorbereid en zal bij de volgende nieuwsbrief ingesloten worden.

Van de secretaris

Wederom hopen wij u naar tevredenheid te hebben ingelicht. We willen u, zeker namens de weeskinderen in Mali, in ieder geval bedanken voor uw donaties!

Secretariaat Stichting W.I.M.

J.W. Mulder

Swammerdamsingel 61

3112 RH SCHIEDAM

telefoon: 010 - 4266454

e-mail: stichtingwim@hetnet.nl

internet : www.stichtingwim.nl

PS.

1. Graag adreswijzigingen (en email-wijzigingen) ook naar dit adres sturen.
2. Stichting W.I.M. heeft een artikel 24 verklaring, waardoor uw giften mogelijk aftrekbaar zijn van de belasting.
3. Hieronder ziet u een van onze 'stopperadvertenties'. Mocht u deze in uw plaatselijke krant of bedrijfskrant willen plaatsen, vraag deze dan bij ons op.

Stichting W.I.M. (Weeskinderen In Mali)

'Kleine stichtingen en verenigingen werken vaak efficiënter dan grote organisaties en het te besteden geld komt vaker bij het juiste doel terecht'.

Als u deze mening met ons deelt, steun dan Stichting W.I.M., een kleine maar enthousiaste organisatie die projecten laat uitvoeren door de lokale bevolking, onder toezicht van Nederlandse vrijwilligers ter plaatse.

Dit met als doel: *Een beter bestaan opbouwen voor weeskinderen in Mali. Dit doel wil de stichting bereiken door financiële en materiële steun aan zowel echte als 'sociale' weeskinderen.*

Stichting W.I.M. rekeningnr. 31.36.71.621 RaboBank
Apeldoorn EO
KvK 09104433 (Centraal Gelderland)

Als u vragen heeft over Stichting W.I.M., donateur wilt worden, wilt overleggen over ideeën of folders wilt aanvragen, kunt u contact opnemen met:

Secretariaat Stichting W.I.M.

J.W. Mulder

Swammerdamsingel 61

3112 RH SCHIEDAM

telefoon: 010 - 4266454

e-mail: stichtingwim@hetnet.nl

internet: www.stichtingwim.nl

